

Isabelle Huppert

Ne mislim
da sam s
vremenom
postala
bolja glumica.
Ja sam uvijek
bila dobra

NJEZINA KARIJERA
DULJA JE OD 50
GODINA, BROJ
FILMOVA U KOJIMA
JE GLUMILA VEĆI JE
OD 150 PA STOGA
NIJE ČUDNO ŠTO JE
72-GODIŠNJA
ISABELLE HUPPERT
JEDNA OD NAJVEĆIH
FRANCUSKIH
GLUMAČKIH IKONA.
SAMO ZA
STORYBOOK
RAZGOVARALI SMO U
PARIZU O NJEZINU
AKTUALNOM FILMU
"VRIJEME POSJETA",
ALI I O SVEMU
ONOME ŠTO JE
NAUČILA RADEĆI NA
FILMU – O ŽIVOTU,
GREŠKAMA,
IZAZOVNIM
REDATELJIMA I
ČAROLIJI KOJU NOSI
KAZALIŠTE KOJE JE
MILJAMA DALEKO OD
REALIZMA

U monodrami
"Bérénice"
gledatelji su bili
iznenađeni
količinom
golotinje

Piše DEAN SINOVIĆ

Iako izgleda krhko, Isabelle Huppert je suštastuprotnost tome. Znaju to novinari kojima se ne ustručava reći da su im pitanja dosadna, znaju to i članovi žirija najvećih svjetskih festivala koji su se, prema pričama, morali povinovati njezinim odlukama pri biranju pobjednika. Bez obzira na to, njezine glumačke usluge neprestano su tražene, u prosjeku snima tri filma godišnje, a uz to glumi i u kazalištu te na policama ima i nekoliko nagrada – na berlinskom festivalu jednom je proglašena najboljom glumicom, a na festivalima u Cannesu i Veneciji po dva puta. Za ulogu u filmu "Ona" redatelja Paula Verhoevena osvojila je Zlatni globus te bila nominirana za Oscara.

Povod za intervju bio je njezin posljednji film "Vrijeme posjeta" u kojem glumi buržujku Almu čiji je suprug u zatvoru, a prilikom posjeta upoznaje siromašnu majku dvoje djece čiji je suprug u zatvoru zbog kriminala. S obzirom na to da je usamlje-

"ULOGU U FILMU
'VRIJEME POSJETA'
PRIHVATILA SAM
ZBOG REDATELJICE
PATRICIJE MAZUY.
SVIĐA MI SE ŠTO ZNA
BITI PRILIČNO
BRUTALNA. MISLIM DA
JE TO NJEZINA
KVALITETA KOJA JOJ
DAJE OŠTRINU. NI JA
NISAM MEKANA"

“Sve me glumice impresioniraju. Volim ih gledati. Ja sam dobra gledateljica. Sve su one unikatne, ali ne kradem ništa od njih”

U filmu “Sidonie u Japanu” Isabelle glumi spisateljicu koja se upušta u odnos s izdavačem

na, a živi u velikoj kući, useljava svoju novu prijateljicu s djecom kod sebe te do izražaja dolaze sličnosti, ali i razlike žena koje su pripadnice različitih društvenih klasa.

No nije to bio jedini razlog za intervju, glumački život Isabelle Huppert iznimno je bogat, a njezin smisao za humor uočljiv je u gotovo svakom odgovoru.

Koliko vam je važno što ste s godinama, i kroz nastupe u filmovima i kazalištima, napredovali kao glumica? Nije mi važno jer ne vidim nikakav napredak. Napredak? Ne, ja ne napredujem. Ne mislim da sam s vremenom postala bolja glumica. Ja sam uvijek bila dobra. Čak i kad bih uspoređivala svoju glumu na početku karijere i sada, ne vidim razliku. Ne vi-

dim ni da sam išta naučila. Otkako sam postala glumica, nisam napredovala.

Koliko vaša karijera ovisi o redatelju? Svojedobno ste rekli da ste, kada su vam uloge nudili redatelji kao što su Paul Verhoeven i Michael Haneke, prihvaćali ponudu a da niste ni pročitali scenarij.

Redatelja trebam jer bez njega nema filma, u suprotnom mogu ostati kod kuće. No to ne znači da sam ovisna o redatelju, to nije ovisnost, to je suradnja. Kao primjer navest ću vam film “A Traveler’s Needs” koji je režirao južnokorejski redatelj Hong Sang-soo i koji se u siječnju počeo prikazivati u francuskim kinima. To je savršen primjer filma koji nije imao scenarij i za koji moj lik uopće nije bio napisan. Na kraju smo dobili nevjerojatan film. No za to je potreban genij kao što je Hong Sang-soo. I malo mene, ali pretežno njega, jer on zna kako stvoriti taj izmišljeni svijet. Nitko ne zna kako on stvori svoje filmove, pa ni ja.

Prošle godine glumili ste buržujku Almu čiji je suprug, ugledni kirurg, u zatvoru zato što je izazvao prometnu nesreću sa smrtnom posljedicom, i to u filmu “Vrijeme posjeta” redateljice Patricije Mazuy. Što je bilo presudno da prihvatite tu ulogu?

Tu sam ulogu prihvatila zbog Patricije u čijem sam predivnom filmu “Saint-Cyr” glumila prije 25 godina. Osim toga, ona je sjajna redateljica. Znam tko je ona, kakva je redateljica, sviđa mi se što zna biti prilično brutalna. Mislim da je to njezina kvaliteta koja joj daje oštrinu. Ni ja nisam mekana. Nema ničeg mekanog u filmu “Vrijeme posjeta”. To je film koji je ponekad zabavan, a ponekad okrutan, što je doista zanimljivo. To je film koji nalikuje na Patriciju.

U tom filmu Alma u jednom trenutku postavlja pitanje griješimo li u životu ili je sve pitanje izbora. Što vi mislite o tome?

To je predivna rečenica s kojom se slažem, ali nemam odgovor na to pitanje. Nemam ni svoje mišljenje o tome, ja sam samo glumica. Nemojte od

mene očekivati da odgovaram na takva pitanja. Jasnije je da svi griješe, pa i ja. No što je pogreška? To ne znam. Pogreška je kada kažeš da su dva i dva pet. Mimo toga, nisam sigurna što je pogreška.

Kada pogledamo vaš rad posljednjih pet godina, vidimo da snimate nekoliko filmova godišnje te uz to glumite u kazalištu. S obzirom na to da imate 72 godine, jeste li umorni? Osjećate li se ponekad kao zarobljenica svog posla?

Ne osjećam umor. Zašto bih osjećala? Niti smatram da sam žrtva ili zarobljenica svog posla. Zapravo, uvijek ste na neki način žrtva svog posla, bilo da ste glumica ili radite u pekarnici. Po tom pitanju ne razlikujem se od drugih osoba. I zbog toga se ne žalim. Nemam ni razloga žaliti se.

Oduvijek ste smatrani muzom francuskog redatelja Claudea Chabrola s kojim ste snimili sedam filmova, od filma "Violette" 1978. do "Opsjena moći" 2005. godine. Kako je bilo surađivati sa Chabrolom?

To je uvijek bio pravi užitak. On je bio tako pamećan, tako zabavan, tako pristojan, tako ugodan, ali znao je biti prefrigan i zloban. Jako zloban. Znao je reći grozne stvari kako bi nas nasmijao. No nije bio grub. Nikada nisam naišla na grubog redatelja, nikada. Tko bi želio osjetiti nečije grubosti? Meni se to nikada nije dogodilo. Bilo je grubih situacija, ali ne i redatelja. Bilo je situacija u kojima je bilo teško provesti neke ideje pa se činilo da ljudi na snimanju grubo reagiraju. Nisu oni bili grubi ni prema kome, nego prema situaciji.

Za vas je kazalište jednako važno kao i film. Posljednje dvije godine sami ste na pozornici u drami "Mary Said What She Said" redatelja Roberta Wilsona, kao i u drami "Bérénice" redatelja Romea Castelluccija. Kažete da niste umorni, posjedujete li nadljudske moći? U ova dva slučaja govorimo o glumačkom poslu koji je apstraktan. Castellucci i Wilson stvaraju ono što kazalište ne bi trebalo stvarati. No više vjerujem kazalištu koje je posvećeno apstraktnosti nego onom koje je posvećeno realizmu jer je, po definiciji, kazalište apstrakcija vremena i prostora. U toj apstrakciji ja sam ljudsko biće, nemam nadljudske osobine.

U monodrami "Bérénice" prvi ste put surađivali s redateljem Romeom Castelluccijem. Što je bilo posebno u toj suradnji?

Umjesto mučenice, Isabelle Huppert prikazala je Emmu Bovary kao lucidnu ženu koja se lomi između tihe frustracije i rezignirane pobune

On je majstor prostora i slika. On je više od kazališnog redatelja, on je vizualni umjetnik. Doista možete osjetiti da ste dio njegove vizije. Možda su neki frustrirani njegovom verzijom "Bérénice", ali ja nisam. To doista jest vrlo čudna verzija, ali na kraju dobijete Bérénice, dobijete njezinu esenciju.

Kada govorite o nekim frustriranim gledateljima, mislite na francusku publiku koja nije bila oduševljena ovakvom verzijom?

U početku je doista bilo tako. Kad ću ponovno glumiti Bérénice u Parizu, morat ćemo razjasniti o kakvoj se verziji radi. Neki ljudi, zapravo malo njih, očekivali su klasičnu verziju te predstave. Iznenadili su se kada su me vidjeli na pozornici okruženu golim ljudima. Njima je to bilo čudno. No njihova reakcija nije bila negativna. To je bila samo reakcija. S druge strane, Castellucci svojim predstavama uvijek izaziva reakcije. Imao je on u prošlosti mnogo gorih reakcija, publika je demonstrirala ispred kazališta. Bilo je to prije više od deset godina zbog predstave "On the Concept of the Face, Regarding the Son of God".

Protekla je godina bila dobra za francusku kinematografiju, dva su filma imala nominacije za Oscar –

"VIŠE VJERUJEM KAZALIŠTU KOJE JE POSVEĆENO APSTRAKTNOM IZRIČAJU NEGO ONOME KOJE PREDNOST DAJE REALIZMU"

“Vijest o smrti Davida Lyncha bila je najtužnija koju sam čula. Da barem nisam željela glumiti u njegovu filmu. Sada je za to prekasno”

Psihološka drama inspirirana stvarnim slučajem Violette Nozière, tinejdžerice koja je 1930-ih šokirala Francusku otrovavši vlastite roditelje

“Supstanca” i “Emilia Pérez”. Vi ste bili nominirani za Oscara za ulogu u filmu “Ona” iz 2016. godine. Da, ali taj film nije režirao francuski redatelj nego nizozemski. Bio je to Paul Verhoeven. No prošla je godina bila sjajna za francuski film. Zanimljivo, Coralie Fargeat režirala je “Supstancu” u Francuskoj, a čini se kao da je američki film. Jacques Audiard režirao je film “Emilia Pérez” tako što je stvorio Meksiko u Parizu. To je film, čista mašta.

Pretpostavljam da, s druge strane, vama nude uloge u američkim filmovima? Jeste li ikada željeli otići u Hollywood i snimiti ondje neki film? Uvijek sam spremna na uloge u dobrim filmovima, nije bitno odakle dolaze. Primjerice, glumila sam u puno azijskih filmova.

Jeste li pomislili, kada ste čuli da je umro David Lynch, da je prava šteta što niste glumili u filmu tog velikog redatelja? Vijest o smrti Davida Lyncha bila je najtužnija koju sam čula. Volim sve njegove filmove, ali najdraži mi

je “Mulholland Drive” zato što je to bio prvi njegov film koji sam gledala i zato što obožavam glumu Naomi Watts u tom filmu. Da barem nisam željela glumiti u njegovu filmu. Sada je za to prekasno.

Jeste li ikada prilazili redateljima i rekli im da biste željeli snimiti film s njima?

Nisam im prilazila, ali to nije loša ideja. Zapisat ću je. No bilo je situacija u kojima sam, u kratkom susretu, tijekom razgovora došla do takve ideje. Tako je došlo do suradnje s južnokorejskim redateljem Hong Sang-soom te s Halom Hartleyjem. S druge strane, znaju me pitati želim li i sama režirati film. Moj odgovor je – ne, nikada nisam maštala o tome.

Prošle godine bili ste predsjednica žirija festivala u Veneciji, još 2009. bili ste predsjednica žirija u Cannesu. Koliko je teško biti predsjednica žirija na najvećim svjetskim festivalima?

Teško je jer moraš birati i donositi odluke. Ne volim to raditi, ali na kraju ipak to radim. Biram filmove koje ću nagraditi. Biram i one koje nećemo nagraditi. To je luksuz koji si mogu priuštiti.

Prošle godine vaš žiri u Veneciji dao je nagradu za najbolju glumicu Nicole Kidman za ulogu u filmu “Babygirl”. Koje vas glumice impresioniraju?

Sve me glumice impresioniraju. Volim ih gledati. Dobra sam gledateljica. Sve su one unikatne, ali ne kradem ništa od njih. I

Dean Sinovčić je s Isabelle Huppert razgovarao u Parizu nakon premijere njezina novog filma “Vrijeme posjeta”